



Άραγε έγινε ο κόσμος μας καλύτερος;

Κατηφορίζοντας, κάποια από αυτές τις ημέρες την Λεωφόρο Αλεξάνδρας, ο κόκκινος σηματοδότης με ανάγκασε να σταματήσω στο ύψος της «Σόνιας», της γνωστής και ιστορικής πλέον καφετέριας, που έδωσε τό όνομά της σέ όλη εκείνη τήν αθηναϊκή γειτονιά, αλλά έδω και καιρό δέν λειτουργεί, θύμα και αυτή τής κρίσης που έπληξε τήν αγορά τά τελευταία χρόνια, και όχι μόνον.

Στή διάρκεια τής σύντομης αναμονής μου, μέχρι να «ανάψει τό πράσινο», τό μυαλό μου έτρεξε κινηματογραφικά στά χρόνια που γνώρισα τήν περιοχή τής μεγάλης λεωφόρου αλλά και όλου του κέντρου τής Πρωτεύουσας μέ τήν τόση ζωντάνια, τούς ανθρώπους που κυκλοφορούσαν στήν αγορά, τήν κοινωνία που ένοιωθες ότι ευημερούσε, τήν σχετική άνεση μέ τήν όποια ζούσαν οι περισσότεροι, και τόν γενικότερο τρόπο ζωής τών ανθρώπων, όχι μόνο στήν μεγάλη πόλη αλλά και σέ όλη τήν επικράτεια, που δημιουργούσε τήν πεποίθηση ότι, ο κόσμος πέραγε καλά.

Και τό δικαιούταν ο λαός γιατί δούλεψε σκληρά για να φτάσει σέ τέτοιο επίπεδο. Στερημένος και κατατρεγμένος μετά από σαράντα χρόνια πολέμων και καταστροφών άρχισε μετά τό 1950 να ξαναστήνει τή Χώρα του.

Και εκεί που φτάσαμε στους κορυφαίους του Πλανήτη όλα άλλαξαν, ξαφνικά λέμε εμείς, αναμενόμενα λένε κάποιοι, που ισχυρίζονται ότι έβλεπαν πώς η ευημερία τής Χώρας ήταν επίπλαστη.

Λέγεται πώς ήδη από τά χρόνια τής περίφημης «Αλλαγής» κάποιοι είχαν προειδοποιήσει τόν τότε πανίσχυρο Πρωθυπουργό: «Πρόεδρε, η Χώρα δέν παράγει πλούτο!».

Και όμως! Παρά τά όσα ακούμε, και πλούτο παραγάγαμε και ευημερούσαμε και τούς δανειστές μας πληρώναμε. Κανείς δέν ζημιώθηκε από μας, παρά εμείς οι ίδιοι. Η Χώρα, που τήν κατηγορούν όλοι, στα χρόνια πριν τό 2009, είχε ένα Άκαθάριστο Έγχωριο Προϊόν, που ξεπερνούσε τά 200 δισεκατομύρια ευρώ, μέγεθος που σήμερα ούτε καν μπορεί να τό πλησιάσει.

Τί έφταιξε άραγε και ναυαγήσαμε; Γιατί φτάσαμε στό σημείο, όχι μόνο να χρεωκοπήσει τό Κράτος αλλά και να ζούμε και τήν παρακμή τής κοινωνίας μας; Γιατί γέμισε η ζωή μας κατάθλιψη και μελαγχολία;

Πολλά θά βρούμε να πούμε. Νομίζω, όμως, ότι εκείνο που φταίει για όλα είναι ότι, **χάσαμε τόν θησαυρό τής καρδιάς μας!**

Βγάλαμε από τή ζωή μας τις αξίες, που μεγάλωσαν γενιές Έλλήνων, και στή θέση τους βάλαμε τά λεφτά και τήν καλοπέραση. Υπέρτατη αξία τής ναυαγισμένης πλέον κοινωνίας μας, τό χρήμα! Θυσιάσαμε στό βωμό του δήθεν έξευρωπαϊσμού μας, τής προοόδου, τής μόδας και τών νέων ήθών, τό φιλότιμο, τή μέσσα, τήν τιμιότητα, τήν αξιοπρέπεια, τήν ανθρωπιά, τόν σεβασμό, τήν αιδημοσύνη και τήν έθνική περηφάνεια. Φθάσαμε εσχάτως να ζούμε και τήν

ἀνανδρία, τὴν ἔλλειψη σεβασμοῦ πρὸς τὴν, πῶς νὰ τὸ κάνουμε, εὐαίσθητης γυναικείας φύσης. Τί περιμέναμε λοιπόν;

Μόλις λίγδωσε τὸ ἔντερό μας, ἄλλαξαν τὰ μυαλά μας. Ξιπαστήκαμε ὅτι στὴν σύγχρονη ἐποχὴ οἱ παλιές μας ἀξίες θὰ εἶναι παρωχημένες. Δέν θὰ μᾶς χρειάζονται. Γιά αὐτὸ κατέρρευσε ὅλο τὸ οἰκοδόμημα τῆς κοσμοθεωρίας τοῦ σύγχρονου Ἑλλαδικοῦ κόσμου.

Ἐλεγαν μέ παράπονο κάποιοι φίλοι μας Βορειοηπειρῶτες, πού ἦρθαν στὴν Ἑλλάδα τὸ 1990 : **«Ἄλλη ἦταν ἡ Ἑλλάδα πού περιμέναμε!»**

Θυμᾶμαι τὴν ἀείμνηστη Γαλάτεια Γρηγοριάδου-Σουρέλη νὰ περιγράφει ἓνα περιστατικό, πού διαδραματίστηκε κάπου στὴν Πελοπόννησο, στὰ προεπαναστατικά χρόνια, ὅταν ἓνας ἀπὸ τοὺς ξένους περιηγητές, ὁ Πουκεβίλ ἂν θυμᾶμαι καλά, φιλοξενεῖται στό φτωχικὸ σπίτι μιᾶς οἰκογένειας καὶ εἶναι Παρασκευή. Φακές ἀλάδωτες γιά τὴν οἰκογένεια καὶ κότα μεγειρεμένη γιά τὸν ξένο, πού, ὅμως, διαμαρτύρεται, γιατί αὐτός εἶναι νὰ φάει κάτι καλύτερο ἀπὸ ὅ,τι τὰ παιδιά, γιά νὰ ἀπαντήσει κοφτὰ ἢ κυρὰ τοῦ σπιτιοῦ: — **«Σήμερα εἶναι Παρασκευή, ἂν φᾶμε ἀπὸ αὐτὸ ἐμεῖς, τουρκέψαμε!»**.

Καλά διαβάσατε. Ἐτσι ἔμεινε ὄρθιο τὸ Γένος, καὶ ἄς λένε ἄλλα αὐτοί, πού ἤθελαν νὰ γιορτάσουν τὰ διακοσάχρονα τῆς Ἐπανάστασης μέ συνέδρια καὶ πομφόλυγες καὶ ἐμεῖς δέν τολμήσαμε νὰ τοὺς κάνουμε νὰ ντραποῦν, τοὺς δώσαμε χῶρο. Ἀλλά νά, πού ἦρθε ὁ κορωναιῖος καὶ τοὺς χάλασε τὰ σχέδια καὶ ἐμεῖς, πού ἐκτίουμε τὴν ποινὴ τῆς Νέμεσῆς μας, γιορτάσαμε τὴν 25η Μαρτίου κλεισμένοι στὴ φυλακὴ μας. Ἀνθρωπάκια φοβισμένα!

Γίναμε οἱ σύγχρονοι Ἕλληνες σάν τὸν Πινόκιο τοῦ παραμυθιοῦ, πού οἱ ἐπιδιώξεις του τὸν ὀδήγησαν σε ἐκεῖνον τὸν τόπο πού οἱ ἄνθρωποι γίνονταν γαϊδούρια ἐξ αἰτίας τοῦ τρόπου τῆς ζωῆς τους, ἀφημένοι στὶς διασκεδάσεις καὶ στό φαγοπότι. Ξαναδεῖτε ἂν θέλετε τὴν παιδικὴ ταινία τοῦ Ντίσνεϋ καὶ θὰ καταλάβετε. Μόνο πού ἐκεῖνος πρόλαβε νὰ σωθεῖ ἐπειδὴ ἄκουσε τὸν Τζίμινι, τὴ φωνὴ τῆς συνειδήσεώς του.

Ἡ δική μας, ὅμως, ἐξαγορασμένη συνείδηση ἔχει ἐπηρεασθεῖ σέ τέτοιο βαθμό, πού ἔντεκα χρόνια τῶν πιὸ ἐντονῶν περιπετειῶν μας δέν ἔχουν φθάσει γιά νὰ ἀφυπνισθοῦμε. Βιώνουμε ἐντονότερα ἀπὸ κάθε ἄλλη Χώρα τοῦ Πλανήτη τὸ **«Δόγμα τοῦ Σόκ»** καὶ ὄχι μόνο συνεχίζουμε νὰ παραμένουμε σέ λήθαργο, ἀλλά ἡ διάβρωση τῆς κοινωνίας μας συνεχῶς βαθαίνει.

Ἐξουσιοδοτήσαμε τοὺς ἄρχοντες νὰ διαχειριστοῦν τὸ μέλλον μας ἐν λευκῷ **καὶ ἐκεῖνοι φρόντισαν νὰ διαμορφώσουν μιὰ κοινωνία στὰ μέτρα τους**. Ἐμεῖς τοὺς ψηφίζαμε, καὶ ἐκεῖνοι μᾶς εὔρισκαν λεφτά, μᾶς βόλευαν καὶ τὰ παιδιά. Ναί, ἀλλά ἔφυγαν ἀπὸ τὸν τόπο τους τὰ παιδιά, τὸν εὐλογημένο, καὶ ψάχνουμε σήμερα νὰ βροῦμε τεχνίτες, νὰ βροῦμε ποιὸς θὰ δουλέψει στὴ γῆ καὶ στὴ θάλασσα καὶ ρήμαξε ἡ ἐπαρχία.

Μποροῦσε, ὅμως, νὰ γίνεαι ἀλλιῶς;

Ναί, μποροῦσε! Ἄν κρατάγαμε τίς ἀξίες μας καὶ τὸ μυαλό μας στό κεφάλι μας, ὅλα θὰ ἦταν καλύτερα. Καὶ θὰ προκόβαμε, καὶ μοντέρνοι θὰ ἦμασταν. Ἀλλά ὁ λαὸς χρειαζόταν καθοδήγηση καὶ στιβαρὴ ἡγεσία.

Δέν ἄρεσε στοὺς ἄρχοντες πού ἡ οἰκονομία βασιζόταν στὴ γεωργία καὶ βάλθηκαν νὰ ξεκάνουν τὸν ἀγροτικὸ κόσμο. Ἦταν πολὺ, βλέπετε, τὸ ποσοστὸ τοῦ πληθυσμοῦ πού ἀπασχολοῦνταν ἐκεῖ καὶ φρόντισαν, μέσα σέ

τριάντα χρόνια, από τό 25% νά τό φθάσουν κάπου στό 8% γιά νά δείχνουμε αναπτυγμένοι, αλλά σήμερα ψάχνουμε νά βροῦμε προϊόντα, γιατί ἡ παραγωγή δέν ἐπαρκεῖ γιά νά χορτάσει τόν πληθυσμό τῆς Γῆς.

Χάρηκαν πολλοί ἀπό ἐμᾶς ὅταν ἄρχισαν νά κλείνουν τά μαγαζιά καί ἔχαναν τίς δουλειές τους οἱ ἐπαγγελματίες καί ἔλεγαν μερικοί ὅτι ἔτσι θά μείνουν μόνον οἱ καλοί. Ναί, αλλά σήμερα βλέπετε ὅτι πάλι ἀνοίγουν καταστήματα μόνο πού οἱ ἰδιοκτῆτες τους εἶναι κατά βάση ξένοι, πού ἦρθαν στόν τόπο μας καί ψάχνουν νά κάνουν προκοπή. Δέν μᾶς ἄρεσαν οἱ ντόπιοι.



Ἀδελφοί μου φταίμε ὅλοι, ἀδιακρίτως.

Χάσαμε ἐντελῶς τά αἰσθητήριά μας. Κάναμε πρωταγωνιστές τῆς ζωῆς μας ἐκείνους, πού σέ ἄλλες ἐποχές θά ἦταν μᾶλλον στό περιθώριο τῆς κοινωνίας. Θυμηθεῖτε τό περιστατικό μέ τήν ἀφίσα στους Σταθμούς τοῦ Μετρό, πού ἤθελε νά **εὐαίσθητοποιήσει γιά τό ἀγέννητο παιδί.** Δεῖτε τήν ἀναλγησία τῶν πολλῶν γιά τούς ἀνθρώπους, πού βρίσκονται σέ Ἀναστολή, ἐνῶ ἐργαζό-

ταν στόν τομέα τῆς Ὑγείας καί στερήθηκαν τόν μισθό τους καί μή σᾶς διαφεύγουν οἱ συμπεριφορές καί ἡ κριτική πρὸς τό πρόσωπο τοῦ ἠθοποιοῦ, πού ἐναντιώθηκε, αὐτές τίς ἡμέρες, στόν νέου τύπου διαχωρισμό τῶν ἀνθρώπων σέ ἐμβολιασμένους καί ἀνεμβολίαστους.

Συμπεριφορές καί στάσεις μιᾶς κοινωνίας, πού ἔχασε καί τό βῆμα καί τόν προσανατολισμό της. Μιᾶς κοινωνίας, πού πορεύεται χωρίς στόχο καί χωρίς προορισμό. Πού νομίζει ὅτι μπορεῖ νά καλοπερνᾶει, ὅπως τό πρότυπο πού προβάλλει ἡ τηλεόραση.

Προχώρησε ἡ ζωή μας, αλλά καλύτερη δέν ἔγινε. Ὁ κόσμος πού παραδίδουμε στά παιδιά μας δέν δείχνει σέ τίποτα καλύτερος ἀπό ἐκεῖνον πού παραλάβαμε. Αὐτοκριτική χρειάζεται, αλλά ποιός ἔχει διάθεση;

Δημήτριος Κοσκινιώτης